

τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐκείθεν ἐκόμισεν ἡμῖν ἐντυπώσεις τιὰς περὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν. Κατέρχεται εἰς τὰς λεπτομερείας ἀρχομένη ἀπὸ Παρθενῶνος. Σκότος τότε πολὺ καλύπτει τὴν αἰθουσαν, ὃ δὲ Παρθενὸν διὰ τῆς ἀνω λαυτέρας ἀποτυπῶνται ἐπὶ ἐνὸς ἄβακος. Τοῦτον δὲ διαδέχεται ἄλλο καλλιτέχνημα καὶ τοῦτο πάλιν ἄλλο. Ἡ παρέλασις ὅλων αὐτῶν τῶν εἰκονογραφικῶν ὡς διὰ μαγείας φέροι εἰς τὸν πανοράματιζήν τῆς Καπνικαρέας, τοῦ ὁποῦ σκεδὸν ἀκούονται αἱ φωναὶ του :

— Ὁ Ναπολέων καὶ τὸ κτίσιμο τοῦ Παρθενῶνα.

— Ἡ Ἐλένη τοῦ Μεγαλέου καὶ ἡ δηλοφόνησις τοῦ Ἐκτωρ.

— Ἡ Κωνσταντινούπολι καὶ οἱ ἐργὰ πύργου τῆς Κωνσταντινούπολι ! . . .

Μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἡ φιλόμουσος καὶ λογία κυρία ἐπέβη εἰς τὸ ἐπαγωγὸν αὐτῆς θέμα ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων καὶ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, ἰδίᾳ τοῦ γυναικείου φύλου ὅπερ παμπληθὲς συνέχαιρε τὴν τόσον ἐπαξίως τιμήσαν αὐτὸ εὐγενῆ ἀντιπρόσωπόν του.

Ὁ δημοτικώτατος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, ὃ χωλὸς διάβολος Ἐμμανουὴλ Φωτίου μετωνομάσθη Ἐμμανουὴλ Γρίβας, καὶ νὰ παύσῃ νὰ τὸν ὀνομάζουσι πλέον Φωτίου, ἀφοῦ εἶναι Γρίβας καὶ μονόπους μάλιστα. Μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὀνόματός του, ἀνήκοντι αὐτῷ ἐκ συγγενειῶν καὶ θεσσαλικῆς καταγωγῆς, ὑποδύεται εἰς βίον ἐνεργὸν διώκων πλέον πολιτικὸν στάδιον, διότι εἰς τὰς μελλούσας βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐκτίθεται, ἴσως ἔχων ἀντίπαλον τὸν κ. Κατσικόπουλον, χωλὸν ἐπίσης, ἀλλ' ἴσως καὶ συνδυαζόμενος μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀγυῖας, διὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ πράγματος δύο χωλῶν ὑποψηφίων, ἐνῶ συνήθως οἱ Ἕλληνες ὑποψήφιοι ἔχουσιν περισσότερα ἀπὸ δύο πόδια.

Ἐν τῷ δημοσίῳ γυμναστηρίῳ ὑπεβλήθησαν εἰς προκαταρκτικὰς ἐξετάσεις γυμναστικῆς καὶ μουσικῆς ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Διδασκαλείου, περὶ τοὺς ἑκατὸν πεντήκοντα περίπου, ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ, τῶν καθηγητῶν τοῦ Διδασκαλείου καὶ πολλῶν ἄλλων ἄλλων. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λαμπρά. Ἡ ποικιλία τῶν βαδιστικῶν κινήσεων καὶ ἡ πρωτοτυπία συγχρόνως ἦτο ἀξιοθαύμαστος. Ὁ κ. Φωκιανὸς πλέον ἔδρεψεν ἂν ὄχι δάφνας ἀλλὰ ἰδρώτα ἄφθονον καὶ σχεδὸν ἐκρυσολόγησεν. Ὁ ὑπουργὸς ἔμεινε κατευχαριστημένος ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Φωκιανοῦ, ὅστις τὸ ἔτος αὐτὸ ἔκαμεν ὅσα δὲν ἔκαμεν ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη μαζύ. Συγχρόνως καὶ τὰ παιδαγωγικὰ ἄσματα ἦσαν ὠραιότατα, ἰδίᾳ δὲ ἐν κλέφτικον «Μπῆκαν κλέφταις ἔς τὸ μανδρὶ» ὑψώθη εἰς τὰ οὐράνια τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ὑψωνε συγχρόνως καὶ τὴν μεγάλην ἰδέαν τοῦ Διδασκαλείου, ὅθεν ἀφεύκτως θὰ προκύψῃ μεγάλη ἑλληνικὴ μεταβολή. Καλὸν ὅμως θὰ ἦτο ἂν εἰσῆγετο ἡ τετραφωνία.

Καὶ ὅμως ψιθυρίζεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου προσκαλοῦνται γερμανοὶ διοργανωταὶ τῶν Γυμναστηρίων ! Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου θέλομεν ἐπανέλθει.

Τόσας πολλὰς βλακασυχὰς ἐκφράζει καθ' ἑβδομάδα τὸ *Οἰκογολογικὸν Δελτίον τοῦ Αἰῶρος*, ὥστε ἀκριβολογῶν ἕνας τὸ ὀνόμασεν εὐχολόγιον τοῦ παπᾶ Μενελάου.

Τὸν λαμπρόν μας φίλον Λάμπρον Χριστόπουλον τὸν ἐκάμαμεν χθὲς χωρὶς νὰ θέλῃ Χριστόφορον. Καὶ σήμερα τὸν ἐξεκάματομεν.

Ἐλάβομεν καὶ τὴν ἐξῆς σκανδαλώδη ἐπιστολήν :

«Φρονῶ ἀναγκαῖον νὰ γραφῇ ἄρθρον κατὰ τῶν φακλάνων ἐκείνων καὶ φακλανίδων, τῶν διαλεγομένων ἐν ταῖς ἀμαξοστοιχείαις γαλλιστί, περιφρονούντων τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλώσσαν καὶ μάλιστα **κακοῦθως** ἐνώπιον Ἑλλήνων ἀγνοούντων τὴν γλώσσαν ταύτην ἢ κακοῦθεια αὕτη δὲν γίνεσθαι οὔτε παρὰ Γαλλίδων, οὔτε παρὰ Ἀγγλίδων, οὔτε παρὰ Γερμανίδων».

Ὁ αὐτὸς ἀνταποκριτὴς μᾶς στέλλει ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἐξῆς καραμέλιαν :

Ὁ κ. Α. Γ. ἀπήντησε κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου *φακλάλαν* τινα ἢ *φακλανίδα*, ἀποτεινομένην αὐτῷ γαλλιστί.

Ὁ κ. Α. Γ. δὲν ἀπαντᾷ.

Ἐρωτώμενος δὲ διατί δὲν ἀπαντᾷ λέγει ὅτι *γνωρίζει γα.λ.λ.κᾶ*.

Μία συμβουλή καθ' ἡμέραν.

Τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, αἱ βουλαὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ τὰ δημοτικὰ αἱ τῶν δήμων· κατὰ συνέπειαν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν των σήμερον, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἔκκεντρον, εὐθύνονται καὶ ταῦτα ὅπως ἡ Βουλὴ διὰ τὰς ἀνοησίας τῆς. Καὶ εἶναι καιρὸς, νομίζω, πρὶν φθάσῃ τὸ μαχαίρι στὸ κόκκαλο, νὰ συνέλθωσι, σκεφθῶσι καὶ ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου, καθόσον οὐχὶ μόνον πολιτικῆ, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῆ ἕξασπις κρούει τὴν θύραν τοῦ τόπου. Τῶν φρονίμων ὀλίγα.

Φαλῆς.

Η ΦΙΛΙΑ

(Ἐκ τοῦ νεωτάτου συγγράμματος τοῦ
Δὲ Ἀμίκη)

Εἰς τὰς καλὰς μας στιγμὰς ὅταν πᾶσα ἰδέα μᾶς παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν ὠραιότεραν τῆς φύσιν, ἡ λέξις αὕτη *φιλία*, ἀνακαλεῖ σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν μνήμημιν μᾶς τὰς δυάδας ἐκείνας τῶν περιφῆμων φίλων, οὓς ἡ ἱστορία καὶ ἡ ποίησις ἀναφέρουσιν ὡς παραδείγματα μεγαλοψυχίας εἰς τὸν κόσμον, καὶ αἱ εἰκόνες των διεγείρουσιν ἐντὸς ἡμῶν αἰσθήματα ἀγαθὰ καὶ ὑψηλὰς ἰδέας. Καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ ἔτη ἐμετρίασαν τὸ πῦρ τῆς καρδίας μας, διατηροῦμεν πάντοτε θερ-